

jorden iakttaga, och vi kunna tillämpa denna likhet i utseende på alla systemets planeter.

Man kan visa, att hvarthän inom planetsystemet vi än förflyttade oss, himmelens utseende ej skulle undergå någon förändring, så länge vi blott hölle oss inom solens verkningskrets. De gamles kristallhimlar äro för alltid krossade, det är santt, och konstellationerna kunna ej längre betraktas som fasta figurer, hvilka med ett guldstift blifvit utstuckna på det oförgångliga firmamentet; men för oss hafva dessa figurer ej förlorat något af sin oföränderlighet, och vi rita ännu i denna stund samma stjernkarta, som Hipparkos för 2,000 och Flamsteed för 150 år sedan uppdrogo. Hvad äro konstellationerna i sjelfva verket? — Endast en verkan af perspektivet. Men för att ett perspektiv skall kunna undergå någon förändring, när de observerade föremålen förblifva relativt orörliga, måste nödvändigt observatorns ställning förändras så mycket, att väglängden, han förflyttat sig, kan komma i någon slags jemförelse med afståndet till de föremål som bilda perspektivet; men om vi äfven förflyttade oss till den yttersta bland de kända planeterna, så skulle, då afståndet till denna planet blott är en tiotusendel af distansen till den närmaste stjernan, denna stjärna ej förändra ställning på något märkbart sätt. De andra mindre närbelägna stjernorna skulle af ännu större skäl ej förändra plats, och alla stjernorna, som pryda himlahalvvet, skulle bibehålla samma ställning och samma figurer.

För att erhålla en märkbar förändring i himmelens allmänna utseende, måste man förflytta sig till en annan sols grannskap, och denna sol får ej ens vara någon af de oss närmast belägna. På Sirius t. ex. visar himlahalvvet på den punkt som, från jorden sedd, ligger midt emot denna stjärna, samma utseende som hos oss; Sirii, eller de henne underlydande världarnas invånare se, såsom vi, Örnens konstellation afteckna sig mot vintergatan, likasom konstellationerna